

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 czerwca 2024 r.

sprawy **Ł. B.**

skazanego za czyn art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 13 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 742/23

zmieniającego

wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach

z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt VIII K 869/21

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego Ł. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt VIII K 869/21, Ł. B. został uznany za winnego czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za co skazano go na karę 3 lat pozbawienia wolności, orzeczono nawiązkę 50.000 zł na rzecz Stowarzyszenia M. z siedzibą w W., a ponadto rozstrzygnięto o przepadku dowodów rzeczowych i zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego i prokuratora, wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 742/23, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę rozstrzygnięć z punktów 1, 2 i 3 przyjęto przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2022 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w punkcie 1. przyjęto, że oskarżony posiadał środki odurzające w postaci marihuany o wadze 713,9298 gramów netto, w punkcie 2. ustalono wysokość nawiązki na kwotę 10.000 złotych, w punkcie 3. ustalono, że przepadkowi podlegają inne dowody rzeczowe, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

„1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd Okręgowy w Katowicach wszechstronnej kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonego Ł. B., a nadto wszechstronnego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w tych środkach - w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach, sygn. akt VIII K 869/21;

2. obrazę przepisów postępowania a to art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. polegające na arbitralnym i bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy niewątpliwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd pierwszej instancji, a przez to brak należytej kontroli odwoławczej w toku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, przy jednoczesnym ogólnikowym powołaniu się na poprawność orzeczenia Sądu I instancji w granicach swobodnej oceny dowodów, a także polegające na mało wnikliwej, dowolnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podczas rozpoznania zarzutów środka odwoławczego i brak rzeczowego odniesienia się do wszystkich zarzutów, argumentów i wniosków dowodowych podniesionych w apelacji, w szczególności poprzez:

a) uznanie za pełnowartościowy dowód i wyprowadzenie niesłusznych wniosków wynikających z opinii toksykologicznej z dnia 02 lipca 2020 roku i poczynienie na jej podstawie ustaleń faktycznych co do wartości THC w zabezpieczonym suszu

roślinnym, nie dostrzegając argumentacji przedstawionej przez obronę w środku odwoławczym;

b) odrzucenie jako niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego Ł. B., podczas, gdy żaden wiarygodny dowód skutecznie ich nie podważył;

c) akceptację stanowiska sądu I instancji polegającego na nieuwzględnianiu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i uwzględnianiu jedynie tych, które przemawiały na jego niekorzyść;

d) akceptację stanowiska sądu I instancji polegającego na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, niezbędnych do poczynienia ustaleń stanu faktycznego, w tym oddalenie szeregu dowodów wnioskowanych przez obronę na etapie zarówno postępowania przed Sądem I, jak i II instancji;

a w konsekwencji powyższych uchybień:

3. rażąco niewspółmierność kary i nawiązki wymierzonych oskarżonemu Ł. B. - poprzez nieuwzględnienie i niedoceniecie w dostatecznym stopniu istotnych okoliczności, które wanny łagodząco wpływać na ich wymiar”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania temu sądowi, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach i wyroku Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Katowice-Zachód w Katowicach.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez

sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Takich wad o rażącym charakterze obrońca skazanego Ł. B. w treści wniesionej kasacji nie wykazał.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu, mającego według skarżącego polegać na naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy w Katowicach wszechstronnej kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonego Ł. B., wskazać należy, że argument ten został sformułowany lakonicznie i nie znajduje potwierdzenia w realiach przedmiotowej sprawy. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że kontrola odwoławcza była rzetelna i odnosiła się do argumentacji zaprezentowanych w złożonych w sprawie apelacjach, w tym w osobnym, obszernym fragmencie do dwóch apelacji autorstwa obrońców oskarżonego (rubryka 3.1).

Również kolejny zarzut kasacji, sformułowany jako naruszenie art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., mające polegać na arbitralnym i bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy niewątpliwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd pierwszej instancji, należało uznać za oczywiście bezzasadny. Skarżący we wskazanym zarzucie zakwestionował ocenę poszczególnych dowodów, nie wykazując jednak żadnych rażących uchybień po stronie sądów, które przekraczałyby granice swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Polemika obrońcy z dokonaną oceną sprawstwa skazanego i argumentacją sądów dotyczącą przedstawionej linii obrony, w tym w zakresie rzekomo legalnego zakupu suszu CBD i posiadania marihuany medycznej na własny użytek, jest niewystarczająca do podważenia prawomocnych ustaleń w sprawie. Podkreślenia wymaga, że Sąd odwoławczy odniósł się zarówno do kontestowanej przez obronę oceny wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka B.B., opinii toksykologicznych z 2.07.2020 r. i z 2.11.2022 r., kwestii ewentualnego mieszania marihuany medycznej kupionej w aptece z suszem CBD, wniosków dowodowych obrońcy o dopuszczenie kolejnej opinii toksykologicznej, opinii w zakresie ustalenia stężenia CBD czy prywatnej opinii dotyczącej oceny potencjału odurzającego konopi. Argumentacja Sądu w tym zakresie jest rzetelna, szczegółowa i nie budzi żadnych zastrzeżeń. Trudno doszukać się w niej zarzucanego w kasacji braku obiektywizmu czy odstąpienia od wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Ostatni, trzeci zarzut, skoncentrowany na kwestii wymiaru kary, stanowi powielenie zarzutu apelacji, który został szczegółowo skomentowany przez Sąd

odwoławczy zarówno w odniesieniu do kary pozbawienia wolności, jak i orzeczonego środka kompensacyjnego, co doprowadziło zresztą do znaczącego obniżenia wysokości nawiązki. Ponadto, Sąd II instancji odniósł się także wyczerpująco do rozstrzygnięcia o kosztach sądowych, do czego obrońca nawiązał w uzasadnieniu wniesionej kasacji.

Podsumowując, wskazać należy, że argumentacja Sądu odwoławczego w zakresie uznania zarzutów apelacji obrońców za niezasadne nie budzi zastrzeżeń, a kontrola odwoławcza jest rzetelna i kompleksowa. Zarzuty obrońcy skupione wokół oceny dowodów i wymiaru kary nie zawierają skutecznej argumentacji, która mogłaby prowadzić do podważenia prawomocnego wyroku skazującego Ł. B. w niniejszym postępowaniu.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Obciążenie skazanego kosztami postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]